

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 5855 van 17 januari 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 12 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1 Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u van Arabische origine, bent u afkomstig uit Mosul en heeft u de Iraakse nationaliteit. U zou in de groentewinkel van uw vader hebben gewerkt tot u in 1996 uw legerdienst aanvatte. Gedurende een drietal jaar zou u in Basra zijn gelegerd. Na uw legerdienst zou u opnieuw het werk in de groentewinkel hebben aangevat.

In 2001 zou u de vraag hebben gekregen u aan te sluiten bij de ‘Fedayeen Saddam’ in Mosul. U zou dit niet hebben kunnen weigeren en op 01/06/2001 zou u zich hierbij ook effectief hebben aangesloten. Na een opleiding van een zestal maanden in Bagdad zou u in de hoofdzetel in Faysalia in Mosul zijn tewerkgesteld. U zou zijn ingedeeld bij een eenheid die streed tegen smokkelaars en deserteurs in het Koordische grensgebied. De smokkelaars en deserteurs zouden door jullie gearresteerd zijn en naar de gevangenis overgebracht. De gevangenen zouden dan zijn verhoord door de ‘Amn Fedayeen’ (inlichtingendienst van de Fedayeen). Hierbij zou er vaak geweld en foltering zijn gebruikt. Uzelf zou hierbij niet betrokken zijn geweest. U zou wel de gearresteerden naar de gevangenis hebben overgebracht. U zou deze job hebben gedaan tot aan de val van het regime van Saddam Hussein in april 2003.

Enkele maanden na de val van het regime zouden verschillende van uw vroegere collega's bij wraakacties om het leven zijn gekomen. Op zeker ogenblik zouden er drie gewapende en gemaskerde personen naar uw huis zijn gekomen. In uw afwezigheid zouden ze uw familie hebben bedreigd. Toen u enkele maanden nadien op straat wandelde zou u op straat zijn beschoten door twee personen in een pick-up. U zou hierbij niet zijn geraakt. Uw familie zou u hebben aangeraden het land te verlaten. Op 18/05/2004 zou u Irak hebben verlaten en naar België zijn gereisd. Op 09/06/2004 diende u een asielaanvraag in.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas."

2 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027,19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest heden wraakacties en andere vergeldingsacties vanwege onbekende mensen of groepen omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de Fedayeen Saddam en uw betrokkenheid bij het Baathregime van Saddam Hussein. Er dient te worden vastgesteld dat het gezien uw achtergrond en voormalige job bij de Fedayeen Saddam tijdens het regime van Saddam Hussein, inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie van (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) vermelde uitsluitingsgrond. Deze houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor 'personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Voor de notie 'misdrijven tegen de menselijkheid' werd reeds herhaaldelijk in verdragen omschreven, ondermeer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale 'ad hoc' tribunalen (na WOII, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998). Marteling werd steevast weerhouden als misdrijf tegen de mensheid : "het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties". (Statuut inzake het Internationale Strafhof aangenomen te Rome op 17/7/1998, artikel 7, par 2 (e)).

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art.1F-misdrijf werd gepleegd- eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu, is uw betrokkenheid bij de Fedayeen Saddam geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van haar aard en

doelstellingen. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig uw activiteiten en uw taken bij de Fedayeen Saddam. Zo zou u zich vanaf 01/06/2001 bij de Fedayeen Saddam hebben aangesloten. U zou hebben ingestaan voor operaties tegen smokkelaars en deserteurs in de grensregio tussen Koerdistan en Centraal-Irak (o.a. Jambur, Faïda, Risala, Badria, Derbisspin). Per opdracht zouden er telkens ongeveer een dertigtal personen zijn gearresteerd, zodat u in totaal zou hebben meegewerkt aan de arrestatie van veel meer dan 200 deserteurs en smokkelaars (CGVS 05/04/2007 p.10). De arrestanten zouden vervolgens door uw eenheid naar de basis zijn gebracht en overgedragen aan de interne veiligheidsdienst 'Fasil Amn'. U gaf aan dat iedere door jullie gearresteerde persoon naar de 'Amn' werd overgebracht (p.13,14).

Gevraagd of u tijdens de arrestaties ook zelf geweld gebruikte om verdachten te laten bekennen, antwoordde u bevestigend doch verklaarde u dit niet alleen te hebben gedaan, maar wel met anderen. U beschrijft dat u hen met hand en vuist klappen gaf tijdens de arrestatie en eens ze op de basis kwamen er ook kabels werden gebruikt en er hard werd gevochten (CGVS 05/04/2007 p.12). Deze praktijken zouden naar uw inschatting veel minder erg zijn geweest dan bij de 'Amn'. Zo beschouwt u het slaan met kabels niet als folteren zoals dat bijvoorbeeld in Bagdad gebeurde. De verdachten zouden hierbij wel gewond zijn geweest maar nooit buiten bewustzijn (CGVS 05/04/2007 p.15). Deze praktijken zouden hebben plaatsgevonden ten aanzien van 75% van de gedetineerden (CGVS 05/04/2007 p.12).

Wat betreft de overbrenging naar de 'Amn' geeft u aan dat de arrestanten bij de 'Amn' werden gefolterd om hen te laten bekennen (CGVS 05/04/2007 p.11,13). Zo zou de Amn de verdachten hebben geslagen met kabels op de voeten, hen hebben opgehangen en zouden alle manieren van slaan zijn gebruikt (CGVS 05/04/2007 p.14). U verklaarde zelfs dat alles toegelaten was, zelfs met de dood tot gevolg (CGVS 22/06/2006 p.17). Uzelf zou ook getuige zijn geweest van deze folterpraktijken. U zou zelf niet hebben geassisteerd maar wel aanwezig en dus getuige zijn geweest in het geval de arrestant zijn ondervragers zou overmeesteren (CGVS 05/04/2007 p.14). Voorts verklaarde u dat gearresteerden die zware zaken tegen hen lopen hadden naar de 4de en 5de afdeling van de Fedayeen Saddam in Mosul en Bagdad werden gestuurd, waar ze met zekerheid werden gefolterd. Gevraagd of u weet had van door u gearresteerde personen die naar deze afdelingen zijn overgebracht, geeft u aan dat het om vele duizenden gaat, waaronder ook velen die door uw eenheid werden gearresteerd (CGVS 05/04/2007 p.16). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de begane daden door de Fedayeen Saddam correct in te schatten en dat u deze bij volle bewustzijn beging.

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van het Baath-regime. Dit Baath-regime, met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en mensenrechtenschendingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten waaronder de Fedayeen Saddam, onder het regime van Saddam Hussein, een veelvoud van terreurmiddelen gebruikten, waaronder verkrachting, marteling en executie. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze geweld, waaronder marteling, hebben toegepast.

U roept in dat u werd gerekruteerd en moreel verplicht was u aan te sluiten bij de Fedayeen Saddam (CGVS 22/06/2006 p.4-5). Het feit dat u verplicht werd ingelijfd is een onvoldoende verschoningsgrond voor uw aandeel in de door u beschreven praktijken. Het verplicht karakter van de inlijving verleent geen vrijbrief tot het begaan van ernstige misdrijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u van 01/06/2001 tot begin april 2003 was aangesloten bij de Fedayeen Saddam. U zou gedurende deze periode hebben geassisteerd bij de arrestatie van meer dan 200 personen, welke nadien werden overgebracht naar de Amn en daar werden blootgesteld aan foltering. Zoals blijkt uit uw verklaringen zou u zelf meermaals getuige zijn geweest van deze foltering. Gevraagd hoe u zich voelde bij deze praktijken verklaarde u dat u ten tijde van het regime van Saddam Hussein geen keuze had en verplicht was uw opdrachten uit te voeren. Het was jammer voor de slachtoffers, maar u diende uw opdracht uit te voeren (CGVS 05/04/2007 p.16-17). Het bevel van hogerhand op zich is echter geen verschoningsgrond voor misdaden tegen de menselijkheid, gezien deze bevelen overduidelijk onwettig zijn (Statuut van Rome artikel 33 par. 2 + Background note on the application of exclusion clauses, UNHCR, sept.2003, pp.25-26).

U kan echter onvoldoende aannemelijk maken dat u bij het assisteren aan deze misdrijven gedurende een periode van ongeveer twee jaar u zich zelf in een situatie van onmiddellijke doodsb bedreiging of dreiging van een voortdurend of onmiddellijk ernstig lichamelijk letsel bevond. U gaf het voorbeeld van twee collega's die een order hadden genegeerd en beiden tot een gevangenisstraf van 5 à 15 jaar werden veroordeeld (CGVS 05/04/2007 p.18). Gevraagd of u ooit op één of andere manier heeft getracht aan uw opdracht te proberen ontsnappen antwoordde u : "Wat kan ik doen? Dit zou betekenen dat ikzelf gearresteerd zou worden." Gevraagd of u de opdrachten die de officieren u gaven kon weigeren

antwoordde u dat dit enkel kon in geval van ziekte (CGVS 22/06/2006 p.17). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u van dit middel ooit gebruikt maakte. U gaf aan dat u bang was zelf te worden gestraft, alsook dat u niet eerder had gedacht Irak te ontvluchten omdat u ook familiale verplichtingen had ten overstaan van uw moeder en zus. Indien u zou vluchten zou u niet weten wat er met hen zou gebeuren (CGVS 22/06/2006 p.23). U heeft echter nooit concrete pogingen ondernomen om een einde te stellen aan uw medewerking in deze praktijken. U heeft aldus allerminst aannemelijk gemaakt waarom u niet de eerste gelegenheid te baat nam om de Fedayeen Saddam te verlaten, u te verzetten tegen de misdaden die u waarnam of u te onttrekken aan de uitvoering ervan.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (zoals beschreven in de preambule en art.1 en art.2). Om dezelfde redenen kan u ook het statuut van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”

4 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, F, van de Conventie van Genève, artikel 3 EVRM, artikel 33, 1°, van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3, 1°, van het Anti-Folterverdrag.

Hij stelt dat er in zijn hoofdte wegens politieke redenen een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hetgeen niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot zijn medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid, stelt hij dat zijn taak eruit bestond smokkelaars en deserteurs op te pakken. Indien deze mensen weerstand boden was verzoeker opgelegd om geweld te gebruiken, waarna zijn opdracht erop zat. Hij is wel meerdere malen getuige geweest van zware slagen op gedetineerden en weet ook dat velen later in de procedure zouden worden gefolterd. Verzoeker beweert alle geweld te hebben vermeden in de mate dat hij dit kon. Als mens had hij het moeilijk met de gebruiken, maar hij stond onder morele druk van hogerhand om zo te handelen en het te zien gebeuren. Hij verwijst te dezen naar zijn verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Verzoeker roept in dat hij onder morele dwang handelde en dat morele dwang een verschoningsgrond is. Ter staving verwijst hij naar de informatie die door het CGVS werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker verklaart dat hij onder druk en dwang stond van de officieren die de leiding hadden. Het regime van Saddam Hoessein stond gekend als pervers, wreedaardig en meedogenloos, zowel ten aanzien van zijn tegenstanders als medestanders. Verzoeker was niet in staat zich te verzetten tegen dergelijke dwang. Wanneer men zich verzet, riskeert men zelf te worden opgesloten en gefolterd. Hij wijst op zijn verklaringen bij het CGVS, volgens dewelke een collega werd opgesloten en 15 jaar gevangenisstraf kreeg. Verzoeker beweert dat hij zich soepel opstelde ten aanzien van anderen als er geen officieren in de buurt waren. Wanneer er hogeren in rang aanwezig waren stond hij zodanig onder druk dat hij deed wat hem werd opgedragen. Verzoeker had geen keuze. Hij was laagste in rang en voerde enkel opdrachten uit om te vermijden dat hij zelf werd gearresteerd, gefolterd en vijf jaar gevangengezet.

Verzoeker stelt dat hij wraakacties en vergeldingsacties riskeert omwille van zijn eerder activiteiten voor de Fedayeen en zijn betrokkenheid bij het Baathregime. Door hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus riskeert hij te worden onderworpen aan foltering en andere onmenselijke of vernederende behandelingen. Het refoulementverbod van artikel 3 EVRM en artikel 3, 1° van het Anti-Folterverdrag werd reeds erkend door het EHRM en geldt voor iedereen. Artikel 3 EVRM is absoluut en er is geen uitsluitingsmogelijkheid.

5.1 De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2,§1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (zie o.a. R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007) en artikel 3, 1°, van het anti-Folterverdrag te toetsen. De Raad onderzoekt enkel of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.2 De Raad stelt vast dat verzoeker blijkens het administratief dossier gedetailleerde informatie kon geven over Mosul, de Fedayeen waartoe hij behoorde en zijn opleiding en activiteiten voor deze organisatie (stukken 4, 6 en 15). Hij zette zijn relaas op een coherente en geloofwaardige manier uiteen. Het CGVS oordeelde aldus terecht dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

5.3 Te dezen is het echter aangewezen te onderzoeken of verzoeker, gezien zijn lidmaatschap en activiteiten bij de Fedayeen Sadda niet valt onder artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, *juncto* artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan een misdrijf tegen de menselijkheid, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot dit misdrijf in het leven te roepen. *In casu* kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking krachtens artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS dat hij veel opdrachten deed tegen smokkelaars en deserteurs. Hij patrouilleerde op verschillende plaatsen, deed verrassingscontroles en arresteerde smokkelaars en deserteurs. Op de vraag of er tegen deze mensen geweld werd gebruikt antwoordde verzoeker: *“Je mag alles doen; alles is toegelaten, tot de dood”*. Verzoeker verklaarde dat hij zelf veel geweld gebruikte. Hij verklaarde dat smokkelaars werden overgedragen aan de veiligheidsdiensten en dat ze daar werden gefolterd tot hun bekentenis. Op de vraag of er binnen de Fedayeen Saddam onnodig geweld en folteringen werden gehanteerd, antwoordde verzoeker dat de arrestanten naar de Amn Fedayeen werden gebracht en dat zij de folteringen deden. Niettemin stelde verzoeker onmiddellijk daarna dat er ook bij de gewone Fedayeen Saddam werd geslagen en geschopt. Verzoeker verklaarde dat de Fedayeen Saddam soms hard tekeer ging en dat dit van de persoon zelf afhing. Hij gaf tevens aan dat bij deserteurs een oor of ledematen werden afgesneden, dat dit een wet was en dat de instantie die de deserteurs oppakt deze uitvoerde. Hij voegde hieraan toe: *“dus als door ons gearresteerd, zal de Fedayeen Saddam dit doen”* (administratief dossier, stuk 6, p.14-20).

Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij zeker meer dan 200 deserteurs en smokkelaars heeft gearresteerd. Hij verklaarde aanvankelijk dat er bij hen normaal geen geweld werd gebruikt, maar dat ze op de “fawj” wel worden gefolterd om hen te laten bekennen. Als ze bij de arrestatie de opdracht kregen van de officier om mensen te blinddoeken en te slaan moesten ze dit doen. Verzoeker gaf aan dat zij bij een arrestatie soms bevel kregen om hen te laten bekennen en dat er daarbij soms geweld wordt gebruikt. Toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij dit ook heeft moeten doen antwoordde hij: *“alleen niet, wel samen met anderen”*. Gevraagd hoe ver dit geweld ging, verklaarde verzoeker: *“met de hand/ vuist een klap geven bij de arrestatie zelf maar eens in de fawj was het wel zwaar en*

werden kabels gebruikt, etc., er werd hard gevochten". Wanneer hem werd gevraagd of hij dit ooit heeft gedaan antwoordde hij dat dit gewoon een manier van handelen was, een slag geven, en dat alle Fedayeen dat doen. Verzoeker stelde even verder dat dit gebeurde bij meer dan drie vierde van de mensen die werden gearresteerd. Hij verklaarde dat zij iedereen die werd opgepakt uitleverden aan de Fasil Amn. Verzoeker verklaarde dat de Fasil Amn foltering deed en dat minder dan één procent van de mensen er niet werd geslagen, met name degenen die onmiddellijk bekenden. Als voorbeelden noemt hij: *"mensen geslagen: met kabel, op voeten, opgehangen; alle manieren om te slaan worden gebruikt"*. Verzoeker was daarbij vaak aanwezig voor de veiligheid, opdat de arrestant zijn ondervrager bijvoorbeeld niet overmeesterde. Even verder gaf verzoeker toe dat er ook bij hen mensen werden geslagen, maar niet gefolterd. Op de vraag of de personen die werden geslagen gewond of bewusteloos waren, antwoordde verzoeker: *"gewond: rug, gezicht, is normaal. Bewusteloos is nooit gebeurd. Mensen worden geslagen, maar geen tijd om alles zelf te doen; iedere dag 100 à 150 personen"*. Daarna verklaarde verzoeker dat iedereen die werd gearresteerd werd geslagen, hard of niet. Hij stelde dat iemand die naar de vierde of vijfde afdeling van de militaire inlichtingendienst werd gestuurd, werd gefolterd en dat hij weet had van duizenden die naar daar werden overgebracht, waaronder ook velen die door hen werden gearresteerd (administratief dossier, stuk 4, p.10 - 16).

Uit de informatie in het administratief dossier en uit diverse voor iedereen toegankelijke publieke mensenrechtenverslagen en internationale rapporten blijkt dat het Iraakse regime onder Saddam Hoessein zich met behulp van de veiligheidsdiensten, de Republikeinse Garde en de Fedayeen Saddam schuldig maakte aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking (administratief dossier, stuk 19, "landeninformatie"; U.S. Department of State, *Country Report on Human Rights Practices, 2002- Iraq*, www.refworld.org; Amnesty International, *Iraq: Respecting International Humanitarian Law- Background Information*, 25 maart 2003, www.refworld.org; International Crisis Group, *Iraq Background: What Lies Beneath*, 1 oktober 2002, www.refworld.org). Zowel uit verzoekers voormelde verklaringen als uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de Fedayeen Saddam, alwaar verzoeker was tewerkgesteld, betrokken was bij systematische en ernstige schendingen van de mensenrechten (stuk 19). Deze schendingen, met name de willekeurige arrestaties en martelpraktijken, dienen te worden gekwalificeerd als misdrijf tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p.6).

Uit het voormelde blijkt aldus dat verzoeker met kennis van zaken een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de Iraakse Fedayeen Saddam en veiligheidsdiensten werden begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Uit de informatie in het administratief dossier, dewelke wordt bevestigd in verzoekers verklaringen, blijkt dat het niet aannemelijk is dat een betaalde medewerker van de onderscheiden inlichtingen- en veiligheidsdiensten, ook indien hij een lage rang had, onwetend was over de aard van de activiteiten van deze diensten aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur vrij openlijk werden verkondigd door het regime (stuk 19, "landeninformatie").

Dat hij de hierboven beschreven daden zou hebben gepleegd krachtens de bevelen van zijn meerderen, kan door verzoeker niet dienstig worden ingeroepen als verschoningsgrond, daar bevelen om misdrijven tegen de menselijkheid te plegen onmiskenbaar onwettig zijn overeenkomstig artikel 33 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof. Dit klemt des te meer daar verzoeker de mogelijkheid had om zich aan deze bevelen te onttrekken door zich bijvoorbeeld ziek te melden (administratief dossier, stuk 6, p.17).

Opdat er sprake zou zijn van morele dwang, is overeenkomstig artikel 31, 1°, d, van het Statuut van Rome vereist dat deze dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsb bedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Eén van de elementen die meespeelt ter beoordeling hiervan is de voorzienbaarheid van het feit dat men zal onder druk gezet worden om de betreffende daden te plegen (administratief dossier, stuk 19).

Verzoeker, zo blijkt uit het administratief dossier, legt vage verklaringen af over de beweerde morele dwang om toe te treden tot de Fedayeen Saddam. Zo verklaarde hij bij het CGVS dat zijn toetreding geen keuze was van hem, maar langs de andere kant ook geen verplichting. Hij zei dat ze van huis tot huis gingen en vroegen om aan te sluiten, bijvoorbeeld aan werklozen, waarbij niemand durfde nee zeggen omdat dit als tegenstand tegen het regime werd beschouwd (stuk 6, p.5-7). Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat ze niet graag “neen” hoorden, dat men moreel verplicht was om “ja” te zeggen en anders beschouwd werd als een verrader (stuk 4, p.17). In het verzoekschrift stelt hij dat hij “*met lichte dwang*” werd verzocht lid te worden en dat indien men zich niet aansluit bij de Fedayeen, men wordt beschouwd tegen het regime te zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.1). Verzoeker laat derhalve na *in concreto* aan te tonen waaruit de morele dwang precies bestond.

De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien minimaliserende verklaringen aflegt over het gedwongen karakter van zijn toetreding. Zo stelde hij dat ten tijde van de oorlog tegen Iran de Fedayeen Saddam vrijwillig was, maar dat de nieuwe Fedayeen Saddam allemaal, zoals hijzelf, werden gedwongen (stuk 6, p.7). Verzoeker verklaarde verder dat alleen de eerste opleiding van de Fedayeen Saddam vrijwillig gebeurde en dat dit van de tweede tot de zeventiende lichterij verplicht gebeurde. Hijzelf zou hebben behoord tot de vijftiende lichterij (stuk 4, p.19-20). Deze verklaringen stroken niet met publieke informatie waaruit blijkt dat de rekrutering door de Fedayeen Saddam vrijwillig geschiedde, er nooit een tekort was aan vrijwilligers en het uiterst onwaarschijnlijk lijkt dat er vaker dan incidenteel rekruten werden gedwongen om toe te treden (*Algemeen ambtsbericht Centraal-Irak, november 2002*, 15 november 2002, www.minbuza.nl, p.83; Immigration and Refugee Board of Canada, *Iraq: General recruitment practices of the Fedayeen Saddam paramilitary organization, with specific information on the organization's recruitment of prisoners*, 8 januari 2003, <http://refworld.org>). Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat de Fedayeen belangrijk was en dat zij de dragers waren van de naam van Saddam. Hij verklaarde tevens dat zij een elite uitmaakten (administratief dossier, stuk 6, p.9,24). Dit gegeven wordt bevestigd door voor iedereen toegankelijke publieke bronnen dewelke de Fedayeen Saddam omschrijven als een elite-eenheid, waarvan de leden het volste vertrouwen genoten van de hoogste niveaus van het Iraakse regime en intens loyaal waren aan Saddam (*Joint British-Danish Fact Finding Mission to Amman and Ankara Regarding Iraqi asylum seekers, 26 May-04 June 2002*, http://www.homeoffice.gov.uk/rds/pdfs06/iraq_ffm0602_240106.doc, p.9; Refugee Board of Canada, o.c.; http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/2881889.stm).

In het licht van voormelde gegevens is het niet aannemelijk dat verzoeker, die voorheen een groentewinkel uitbaatte en volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen politieke activiteiten had, noch lid was van een politieke partij (administratief dossier, stuk 15, p.13), gedwongen werd om lid te worden van de Fedayeen Saddam. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn eerste gehoor op het CGVS aangaf wel degelijk lid te zijn geweest van de Baath-partij en dit met de graad van “muajed” (administratief dossier, stuk 6, p.4).

Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, juncto artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de toepassing van artikel 33 van de Conventie. Tevens kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend ingevolge artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

